

د هغی دري زامن پیدا شول
زه لیونې یی د یاری تمه لرمه

ته په امتحان کی ځان کامیاب کړه
په شیرینی کی نامزادي درسره کړمه

سر مې خوړیږی جوړه نه یــــم
په ما میئنه یاره وکړه تعویــــذونه

ستا د کوژدی خوبونه وینــــم
لیدلي خوب می دی خدای نه رښتیا کوینه

موری ستا ورور زما ماما دي
حق زما دی لور به ماته راکوینه

مکتب یی دولس کاله ویلې
دولس جرگی به د مشرانو ورلیږمه

Ketabton.com

واري جینی یاري شروع کــــړه
لویه به نه شي لاس وهونکې شوه مئینه

آتن وارو جونو تازه کــــر
دا میخی ناستي د میرو کړي صفتونه

تینگه وعده راسره وکــــړه
د جینکو په وعدو نه شته باورونه

په سره جوړه مکتب ته مه ځه
ټول هلکان دی د درسو ویستلې دینه

د میلمانې جینۍ یــــــاری واه
نه مي د ځان کړه نه یی خلاص د غمه شومه
د دیرو یاره خوښ مي نه شوې
لکه رباب دی هر سړې په عــــیز کی ږدینه
د پوهنتون لایقه یــــــاره
قربان قربان دي د ناکامۍ ورځي شمه

زما دننه زرگـــــــې ژاړې
محفل کي خاندم په ځان څوک نه خبرومه
حبر مي کله کله اخــــــله
په زړه کافري جینۍ مړ درېسی شومه
که د جمغې په شپه رانــــــعلي
تبر به واخلم کت به شپاړس ټوټې کرمه
څه د ماما لور خو نه یــــــي
چی ناز ادا به دي په نیمه شپه کی وړمه

سره اننگې سترگي دی غــــــټي
بربندي مټې گرځيدي مټين دی کرمه

تا چي دا سپين ټيکري په سر کړو
زما په زړه دي جینۍ پوري کــــړل اوروڼه
کوژده می کړي واده مي نه کړي
سړۍ دوښمن کړي چی کراری ناسته یمه

رانجه دي ورک شي زر پاکيږي
جینی ته وایه دنکریزو حال دی ږدینه
په ناویتوب کي سره لامبه شي
دا ستا په تمه د واده نه پاتي شومه

که دي دوکه راسره وکـــــــړه
ستا په واده کي به ځانمرگې برید کوومه
لالیه بڼه تعلیم کـــــــاوومه
تا به اوزگار کړم کار به زه درته کاوومه

راځه چي چاته محامح شـــــــو
جانانه ښکلي يي که ښکلې درنه یمه

زه به دي گوټې ته غمي کړم
خلک به وایی یار په گوته گرځوینه

په ناز د هري پيعلي مشـــــــري
په عمر کشري لیونی درپسی شومه

زما په مح کي بل ته خـــــــاندي
زما د صبر امتحان اخلي مېنـــــــه

په سپینو متو کي تاوېـــــــږي
بنگری خانان دي چي لیلا یی گرځوینه

چي ماستري يي کړي نـــــــه وي
د دولسم پاس هلک ته لاس نه ورکومه

زه به يې څنگه ديدن وکړم
ورسره مشره حور جوړه مکتب ته ځينه

په پېښوري جينې مېن شوم
د ديورند کرښه وړانوم ورپسي ځمه

ما درته وخنډل تا شاه کـــره
بيا به ونه خاندم که مـ ره د مينې شمه

ته می د حاله سه خبر يــــي
لکه غنم دزړه په سر چاودلې يمه

ماته دزړه له سره گران يــــی
افسوس جانانه زه دی ونه پيژندمه

قسمت زما که مې د يــــار دي
په اور دې وسوځي د دواړو قسمتـونه

زما او ستا روغه يې ونه کـــره
زه به ښېرې د کلي مشر ته کومـــه

په تور پيکي مې يار رنځور کـــړو
سبا خواړې زلفې ورځم چې مړ يې کړمه

ارمان به وکې وخت به تــــيـر وي
خلک به ډير وي څوک به لاس نه درکوينه

که زما خـومره مجبـوري وه
دا مي وعده ده تا به نه خفه کـومه

چي په زينـه بنتلي نه شـي
نامردي ولي دي گـيبي پرتوگ کاوـنه

ياره که وس مي رسـيدلي
لکه سپورمي به دي په بام ولاړه ومه

د يار کنځل د گل ويشـتل دي
بد يي خندل دي چي يي بل سره کوينه

هلهکه چپ شه قرار کـېنه
پوره به نه کړي دجينکو فرمايشـونه

امريي په چوپه خوله منـمه
که انديواله مي ملگري دژوند شيـنه

سترگي دي بنـي دي بدې نه دي
د لري لري دي کتل مئين دي کـرمه

لاس په نامه درته ولاړيـم
ملي سروده احترام دي تل کوومه

ته په پېسو مئين يي يـاره
وطن ته راشه زه په تا مئينه يـمه

ليلا تگـمنه شوه بناري شـوه
دمخ ديدن پسې مې هر وخت زوروينه

جانان زما د مـح رومـال دى
رومال مې ورک شو مخ مې ونیـول گردونه
پاس په کابل واورې وړیـږي
زما په زړه باندې وړیږي ستا يادونه

د سرو بنگړي مې کور کښې ايښې
پلاستيکي په لاس کووم تا شرموومه

شکر چې تا لرمه خدايـه
په بندگانو دې زه هسې نازيدمه

پخـوا به کله کله راغلي
اوس دې زرگی زما نه صبر که مئینه

زرگی ډاډه کړه اوښکې وچـي
که ژوند باقي وو بيا به وکړو ديدنونه

اوس مې د کور کارونه زيات دې
سبا چې پير بابا ته خم ديدن دروړمه

خبري لنډي لنډي وايـه
د جمعې شپه ده مېلمانـه راغلي دینـه

حسن دې ورځ په ورځ زياتـيـري
يا شهزادگۍ ئې يا دې کوډي کړي دینه

په اندېښنو مې ځان باچـا کړو
چې سر مې پورته کړو ملنگ د دنیا وومه

خندا د هر چا سره خوند کـري
د غنمو رنگو خندا کلي وړانويـنه

باران دې وي سيلۍ دې نـه وي
سيلۍ ناترسه زما زلفي وړانويـنه

ليچې مې ډکي له بنگـرو دي
لالیه ستا واده کښې يو يو ماتومـه

کمڅۍ دې وسپړه نیازبينـې
زلفي خوري کړه په بالښت چې اوده شمه

پېژوان په لوړه پوزه خوند کـري
په لنډه پوزه مېښکۍ مژه کويـنه

سترگي دې سري ډير دې ژرلـي
د کور کافرو درته څه ويـلي دینـه

د تور پيکې بلا دې واخـلـم
د نور بدن بلا دې مور واخـلـه مئـينه

که شهزادگان مخې ته راشـــــــي
زه د سکنې جانانه نه توبه کومـــــــه

يو مې اوگۍ بل مې باهو شـــــــو
زرگره ټوله دې يارې ته جوړه کړمـــــــه

جانانه ستا نه کمه نه يـــــــم
که تا چينار يې زه د گلو ونه يمـــــــه

زه به سندرې درته وايـــــــم
ته په مړوند زما کوه راته خوبونـــــــه

د نازولي جينۍ پـــــــلاره
چې دومره ښکلي لور لري نوکر دې يمـــــــه

جانانه راشه که مې گـــــــوري
تورې جامې راسره خومره خوند کوينه

چمبه په ورو وهه مکـــــــاري
باندي حجره کښې ميلمانه کوي مونځونه

ليلا د حسن خاپيـــــــري ده
د چين ماچين خاپېري ټول ورله راځينه

د سرې ډولۍ خاونده مه شـــــــي
نصيب دې مه شه په نکريزو سره لاسونه

د سترگو جنگ نه خـــــــبرنه وم
خنجر خنجر بانه په زړه ولږېدمه

بنگري نيم ښکته کړه نيم پورته
چې په خالي مروند دې سر ولږوم

لاس نه مې ونيسه غورځيـــــــږم
په تا بایلی زړه مې ځای له نه راځينه

په نوم دې ډېر خلک ياديـــــــږي
په رنگ دې يو نشته چې زړه پرې تازه کړمه
زړه مې پنځوس ځايه مئـــــــن دی
څلويښت واده شوي لس بدرنگه پاتې دینه
د لاس مې بله ښه واخـــــــله
رومال مې ماخه زه پرې اوښکې پاکوومه

شین دې کمیس سپینې د پوـــــــندي
د ظالم لوري زه دې روغ لیونۍ کړمه
ښکارې چې ته هم شوگیرې کـــــــري
په نیمه شپه دې ده بنگرو شرنګار راځينه

ته په بدرنگو کې بدرنـــــــگ وې
خړسترګې زه وم چې په تا مینيـــــــدمه

د وینو ډکه خوله یـــــــي راوړه
جینۍ په یار پسې بنگرې خوړلي دینه

زما په بڼې سلام وايـــــــــــــــــه
جانان مې زور کړو او تا اوس واهـــــــــی خالونه

کټه څلور دې بازوگـــــــــــــــــ ان دي
پينځم مې يار شپږمه زه دروخـــــــــتمه

وروکې نه ئې چې شرميـــــــــــــــــږي
پلار ته مې وايه چې په لور دې مئين يمه

جينۍ واده شوه لور ئې وشــــــــــــــــوه
زه ئې تراوسه په دادا جرگي کوومـــــــــه

زما يارئ ته به ټينک نه شـــــــــــــــــي
د سلو گزو نه زه يو کميس کوومـــــــــه

مخ ته مې مه راځه شرمـــــــــــــــــيږم
پټه خبريږم چې مې تاله درکويـــــــــنه

جانانه راشه ما واده کـــــــــــــــــړه
په جوارگر بابا مې نشته عتبارونـــــــــه

که توره يم تا به رنځور کـــــــــړم
د يارانې تاثير په سترگو کې لرمه

جينۍ بدرنگه ده که ښکلـــــــــــــــــي
زما خوښيږي ورسره مينه لـــــــــرمه

ستاله مینى به وانـــــــه ورم
که مخالف مى شی ملگري ملتونه

جانان فزیک عم یی الج_____بر
نازی کی میا ده زه یی مالگی اوبه کرمه
خالونه یو وی ی_____دوه وی
جینی په زنه لکه می کرلی دینه

حُـمـکـي تـه تـيـت شـه خـاـوـري بـنـکـل کـړه
لـايـق دـي نـه وـم پـاک الـله دـرکـړي يـم

په اشارو باندې می پوه کـــړه
باران وریږی عړ دي نه راځي میئنه

بوي د لمدو نكړيزو راغــې
 د كومي پيغلي د كوژدي دسـتمـال به وړينه
 نن رانه ټينگه عيـره واخـله
 په ما مټـن محـصله نه مـي دركـوينه

زرگې مي تا وړي محـصلي
اوس يی چيپتر کره پکی وايه سبقونه

توري جامی درسره خوند کـري
د رنگه سپينه یی بنایسته بنکاري مئېنه

د جینی مراوي مراوي ستـرگي
لکه گلاب چي د دوه نیمو ورځو وینه

په سر نری لوپته نـه ورم
درنې درنې خبري ستا د دادا ورمه

گیله مي دیره درنه کیـري
د بناره راغلي تا بنگري هیر کري دینه
په نیمه شپه کی به را پاڅـم
په نیمه شپه کی به بنیري درته کاوومه

خداي به مي زړه له تانه تور کـري
په دوعاگانو کی به مي عواری نه به یمه

جانانه بحث ته دی خیران یـم
هم دي زخمی کړم هم دوعا درته کوومه

شکور چی تا لرمه خـدایه
په بنده گانو دي زه هسی نازیـدمه

نوی مئېن یم نه پوهیـم
کومه خبره به اول ورته کاوومـه

بي شرمی توره وي که سپيــــــنه
مور می په کت کي مات بنگري لیدلی دینه
ماته چي نیعه نیعه کیـــــــري
نیعه دی پلار ته شه چی نه دی راکوینه

زما په زره کي درته خـــــــه دی
ته چي لالا لالا کوی برباد دي کرمــــه

حسن دی کم عوسه دی دیـــــــره
خلک د حسن مطابق عوسه کووینــــه

زما پخپله زره نـــــــری دی
ستا عریو نیولي عېر می زره ســــوری کووینه
داسی کتل زما عــــادات دی
نه می آشنا یی نه مئین درباندي یمه

زما نه کشره حور واده شـــــــوه
د کاکا زویه زه دا ستا په تمه یــــمه

په لاره خم توبي وباســـــــم
ستا د یاری توبی می حولي ته نه راځینــــه

یار د صفت محتاجه نـــــــه دي
په گلابونو عطر چا شیندلي دینــــه

ولي دي بن راباندي وکـــــــره
کور می کوو اولاد به خدای نه راکوونــــه

سري په سور دستمال تړلـي
خدایه یار جوړ کړي ما ناجوړه کـړي مېننه
څه به دي وبښم جانانـه
د خدای راکړي خندا تا بي برخی کړمه

زما دي هسې ژوند برباد کـړ
نه دی کړم خپل نه دي بل تـه پریښودمه
گلان ټول درنه لوگې شـه
په تور پیکې دي یاره مه واهه لاسونه

کله به يم کله به نه یـم
که بیخی نه وم بیا به واژري مئـنه

جینۍ زما په زړه پوهیـ
ځکه جوړي د ورځي دري ځل بدلوینه

زما به زړه له ځانه تور کـړي
جانانه مه کوه بدرنگ بدرنگ حویونه

د ورځي خاندم مجبـوری ده
د شيې وړي سلگې تا پسي وهمـه

د محبت کافره رنځـه
زما خیره د چپه کیدو نه واه مئـنه

په نیمه شپه تپې را وکـړه

داعلي زړه به مي دوعا درته کوي—ننه

خان ليوڼې کره تر ما راش—ه
د ليوڼيانو لاري چا نيولي دي—ننه

نن مي دا ښي مروند خوړي—ږي
تمامه شپه پري جانان کـږي دی خوبونه
نن مي په خپل مروند ويده کره
خپلي خپلې مي سر ته ديـري ايښي دينه
خاوري ايري درپسې زه ش—وم
خاوري می زړه شه چي په تا مئیندمه

د زړه می یو الله خ—بر دي
د دونياگی خلک پري خله خبرومه

گيري ته رنگ ورکړه چی خوان شی
چی د همزولو له پيعوری خلاصه شمه

حوری له تانه مي گ—يله ده
زما سړۍ ته دی بدرنگ ويـلي دينه

چاله ماسره کار نش—ته
دا سور کميس د يار په حوښ—ه زه کاوومه

په سور سالو مئین—ه ياره
دا سور سالو به ياره ستا لپاره کرمه

که څوک می ښه بولي که بد
را ټول به نه کړم د سآلو پلـوونه

سبا به بيا بازار ته لاړ شـي
زما بنگړي دی ياره کم راوړي دینـه

دیدن د ناستو خلکو کيـــــــږی
په سفر تللی خلک مي په خدای سپارلي دینه
په خوله به وایم چي می هیر یی
که په رښتیا دی هیروم ورکه دي شمه

مازيگر لمونځ دي قبول مه شـه
دیدن دی پرېښود د ایمان غـــــــواړي سوالونه
الله دی تیر کړه سپیره کـــــــاله
چي خوله حاندا ته جوړوم نو و ژاړمه

په صبر صبر پوره نه شـــــــوه
سبا می نیت دي بی صبری ته ملا تړمه

ډيري دوعا راته ښیری شـــــــوی
نوري ښیری راته کوه چي دوعا شینه

زما یاري ته به ټینگ نه شـي
زه درجن بنگړي د ورځی ماتوومــــه

تسلي مه راکوه یـــــــاره
لاسونه راکړه سمندر مي درنه وړینه

چچی کلي والہ مڀي ڳڻي لڀي
حُڪه مڀي سوال دياراني درته ڪاونه

خاونده ټوله مې ترې څار کـــړې
زما په سر يې غرغړې منلي دینـــه

خدای خو دې دا ځلې راجور کـــړه
بيا مې توبه ده بشپړې نه درته کومـــه

يو زخم نه دی چې به جوړ شي
مړ به شمه
هزار زخمونه مې په زړه دي

په ما دوه مستي مئـــي
که شولې بني کور به شنه لوڅره شينه

ماته نیمگړي تعویذ وکـــړه
چي نیم دی کلي او نیم د بنار پاتی شمه

کبر دي وکړ نصیب دی نه شـــوم
دا ستا له قصده واده بل سره کاوومه

په زر روپو یی یو قـــدم دي
لیونې زر قدمه گدی ماته راځیـــنه

بیگا خبرو کی ویده شـــوي
زه تر سهاره چوکیداره ناسته ومـــه

نښې دې ډېرې ما ســـره دي
نښې دې څه کړم چې دې ســـترگې نه وینمه

ما سره سمه سيالي مه کـــره
ما د لنډيو سپارې ويلي ديـــنه

خلک شراب وڅښي نشه شـــي
ما د ليلا د لاس اوبه نشه کوينـــه

چې عاشقي يې کړې نـــه وي
هغه به څنگه د ايمان دعوه کويـــنه

خلک به وايي چـــې وړه ده
وړې زما په زړه چرې منډلې دينـــه

ځان يې زړو جامو کې جوړ کـــړو
لکه په وران کلي کې باغ د گلو ويـــنه

جانان په هيڅ نه رضا کيـــږي
د دروغجن ملا دې ورک شي تعويذونه

په لالي دوه مستې مښـــې
که خدای کړې بڼې، کور به سره سکروته شينه

ما چې دا ستا سترگی ليـــدلی
زما نه پاتی هغه ورځ دی سبقـــونه

لاس دی دزنی لاندی مـــه ږده
ستابه عادت وی مابه ورکړی له وطنه

ما هم خندل ما هم خوبنی کـــــــــوله
زه چي د زړه په رنځ اخته نه وم مینه

غم دې د غاښ له درده زیـــــــــات ده
په ما چي راشي شپه په ویښه تېره ومه

چي ماذیگر شي ښکته لمر شـــــــــی
ماسره غم شي چي جانان به چیرته وینه

که دی دا لیونـــــــــــــــــې نه وی
قسم دی ډیر به سرته واچوی لاســـــــــونه

لالیه غبرگ راســـــــــــــــــره ژاړه
بیلتون راغلی ما تا له مانه بیلوینـــــــــه

په تور پیکي مې یار رنځـــــــــــــــــور کړ
سبا خورې زلفې ورځم چي مړیې کرمه

ثواب ده سپینی پگړی ډیـــــــــــــــــر دی
زه ده خوستوالو په پکول مینه یـــــــــمه

مشره مڼه ده کشره ملـــــــــــــــــته ده
مشره خواږه ده کشره ورکې توخوینـــــــــه

پلار ته دی وایه چي رضا شـــــــــی
کني تیکري په ساراوم تاتخته ومـــــــــه

په نیمه به وکړم
ویده به وینس کړم، وینس به ټول وژومه

په نیمه شپه بیداره اوسه
په غوږ به واوری دمئینو آوازونه

چی ورونه مړې خویندي دې مړې شپې
بې روره خور به ناز په چا باندې کوينه

په نیمه شپه دیدن ته راشه
خلک ویده وی ستوري نه وایی حالونه

په ناپوهۍ می زرگی در کړم
مکاري ستا په مکر زه نه پوهیږم

اوس به دی ټول نشه نشه کړم
چی خوماري سترگی په ناز در واړومه

تاسره توری جامی خوند کړی
لکه سپوږمۍ توره شپه کی خوند کوينه
هیڅکله مه وایه چی زه یېم
ما پاچاهان د دار په سر لیدلې یېمه

زما په مخکی بل ته خپلاندی
زما د صبر امتحان اخلی میښته

ته خو د بل وای د پخوا نه

زه لیونې درباندي هسی نازیــــدمه

د زما د زړه د سر عــــنــــدلي
راوړي بل یی زړه زما درپسی چوینه

خدای دی زما د مور انګور کــــړه
زه په مور ګران یم ستا به دیر قدر کوینه
که لعمانی یی زما یار یــــی
که ننگرهاری یی بی نکاح درسره خُمه

دا پیغلتوب به دی خدای تیر کــــړې
جلکئ په تور اوربل دې مه واهه لاسونه

له مانه ولی ګیله مند یــــی
کم عقل یاره د پردو اختیار کې یــــمه

بیګا مې داسې خوب لیــــدلي
نیم په کت نیم د یار په غیر کې ومه

د یارانې مې ورته وویــــل
جنی وړه ده سترګې ښکته غړوینــــه

بېلتون په ډېرو لوبي وکــــړي
دا یو ته نه یې چې ژړا کوې مــــینه

که غریبي نه وای جانــــانه
تابه لیدلي وای زما لیوني مــــینه

ماته په هغو سترگو گ_____وره!!
په هغه سترگو چې مئینه په تا ی_____مه!

لالیه غبرگ راس_____ره ژاره
د جدایی خوبونه ما لیدلي دین_____ه

شکر کوه ناشکري مه ک_____ره
چې سپین مروند دې زه تر سر لاندې کومه
وار به دې تېر شي لونگ_____ینه!
تل به دې نه وي د سینې په سر تال_____ونه

په هدیرو راشه زرگ_____ره
د پېغلو خاورې دي د غاړې ام_____پلونه

جانانه لږ لږ رانه هی_____ر وي
کوم ځوانې مرگ شپیلې وهې غرقه یې کر_____مه

رومال را واحله اوښکې وچ_____ی
که ژوند باقي وو بیابه وکړو دیدان_____ونه

زما د دواړو سترگو ت_____وره
د زړه له زوره ژړا تا پسی کاووم_____ه

که زما مینه حقیقه_____ت وی
یو ورځ به په سرو سترگو واژری می_____ئنه

جدایي راعله لاري دوه شــــوي
مرگ می قبول دي جدایی نه قبلوومه

ستا د بنایسته لهجي نه جار شم
کنه کنه به ویل مېئن دی کرمــــه

ستا د خوستي لهجی نه جار شم
چي ویلی ویلی دي کول مېئن دي کرمه

زما ویده ویده نصــــیبه
ته چي وینښیری زه به توري خاوري یمه
گیله مي دیره درنه کــــیږی
د ښاره راغلي تا بنگري هیر کړي دینه

د چا به یی کوم کوم خای خوښیږی
زما یی ټول بدن کی سترگي خوښی دینه
د سری دولي په ارمان مړه شــــی
دا ستا په تمه د واده نه پاتي شومه

د سری دولی په ارمان مړه شــــی
نصیب دی مه شه په نکریزو سره لاسونه
چي خدای رسول چاته په قار شی
نصیب یی خوار شی په ور کړی مین شینه

قسم په خُدای که مي لائق پــــی
ورکه پښتو شه میراثی در پاتی یــــمه

د عاشقۍ محتاجه ژوند ده
مټن په يو يمه خيال د ټول کلي ساتممه

په مخ څلور خالونه کي ډډه
په تا مئين په څلور مذهبه ډډه

په رقيب دوه فساد و شه
يو دې مئين شي بل دې ورک له ملکه شينه.
آيئني ته گورم په ژړا شه
بدرنگه نه يم په نيستی يې پرېښي يمه

زرگیه مه یی رانه غ_____واره
د اسمان ستورو ته مې نه رسي لاسونه

په سترگو روند شپې راته ګـ_____وره.
لکه د منې میاشت کړه ولاړه یمـ_____ه.

کله قراره _____ راري وي
کله د غم درياب د غم چپي وهيښنه

په خولي توبي توبي اوباس_____م.
په تا مين زرگی توبي نه قبل_____وينه.

خلق سندرو ته گډي _____ پري

زه په ځنگون ورته سر کېږدم وژاړمه

جنانه راشه که مې گ_____ورې
تورې جامې راسره خومره خوند کوينه

اخر به خاوري شي بدن_____ه
که د سرو زرو درته جوړ کړم تابوتونه

ډولۍ يې ودر وه خاړوان_____ه
ماته يې هم د يارانې وئيلي وون_____ه

په عسکري دې خفه نه ي_____م
خفه په دې يم چې رخصت ن_____ه درکوينه...!!

پل صراط به ورته نيس_____م
په مراور جانان به غېږه بدلوم_____ه

قد مې په ټولو پيغلو جی_____گ دی
لکه ننگرهار کې چې خرما ولاړه وي_____نه

د کبرجنو خلک_____و زور دی
زما بڼو کې اوبښکې ښه ولاړې دي_____ه.

زما په مينه شک ونک_____ې
ما ديارۍ گوټې پخې درکړي دي_____نه

که د اتو ځامنو مور ش_____ې.

زما به مینه پخوانۍ درسره وینه...!!

هلکه خدای دې خوانیمرگ کسه..
چې په یاری نه پوهیدې رسوا دې کړمه...!!

تر کلیوالی مینې څار شوم
بازاری مینه له دوکو نه ډکه وینه

خدایه دا مور یې جنتي کسې
لویه هغې کړه مینه ما سره کوينه

که راکوې نو غاړه راکسه
د گوتو څوکې خلک ورور ته ورکوينه

رباب زما په عید کی راکسې
زه می د خپلي ځوانی عم علتوومه

ده لالی سر دی سلامت وی
زما په سر دی د دنیا غمونه وینه

تصویر د یار پکښې ښکاریږي.
د تصور شیشه چې زړه ته ونیسمه.

د مینې تول مو سره وکړو
نیمه توله په جانان زیاته وختمه

ستا ده رباب تنگ مې تر غور شو

کنډول په لاس منگي ته تېرې ودریدمه

ړنده کنه دريسې گرځم
په لاس به راسې بچو خوښه به دې شمه

زما ښائسته ځواني زړې
خدایه غریب جانان له ور کړې دولتونه

ستا به گيله له ما نه کي
ماته گېلې له بېلتانه ولاړې دینه

عالمه راشی ما سنگسار کړی
اولاد د بل دي غم یې ما لره راځینه

لکه د ونو ډیرې پانې
دومره گیلې مې په زرگي دي مړه به شمه.

رباب وهې گوټې دي پري شه
د نیمې شپې درته سرتوره ودریدمه

که زما خپل جانان سړې وې
زه به د بل ډولۍ ته ولې ورختمه

ده نصیب جنگ دی څه به کي
دی لیوني سره می روغه نه راځینه

د تنبل غږ دې لیونی کړم.

خاورې دې مه شه دا وردو گوتو سرونه.

په مینتوب به میره وکـــــــــــــــــم.
پلار مې ملا دی کوندي نه مې مړه کوينه.

نن رانه ټينگه غيږه واخـــــــــــــــــه.
په ما ميين هلکه نه مې درکويـــــــــــــــــنه.

گرې کوچئ جامي به وکـــــــــــــــــم .
ياري به نه کړم هلکان به زورومـــــــــــــــــه.

رخصت دې واخيستو روان شـــــــــــــــــوې
پېوند دې نه کړل په چارو وهلي زړونه

په خوله دې درې خايه مـــــــــــــــــن یم.
نرۍ دې شوندي، سرې اورۍ، سپين دې غاښونه.

مينه دې کره په سترگو روند وې .
بېلتون دې نه لیدو چې غرونه ړنگوينه

ستا د خجړې ياران ميراث شـــــــــــــــــه.
ته ئې مشغول کړې زه يواځې ناسته يم.

اوربل مي ټول په وروځو خـــــــــــــــــور دی.
واک می د مور دي چی می چاله ورکوينه.

له تورو غرو نه دې فنــــا کړم
په زړه کافره یاره نه دې یادېــــدمه

د چاپه دار کمیس میرمنــــې.
په لاره راشه چې چاپې دې وشمارمه

شونډې مې تا پسې وتلــــې.
خلکو ته وایم چې پېریان مې پاروینه.

ته شه سرباز زه به ډاکــــتره .
دواړه به یوځای دوطن خدمت کوونه.

نوم د وبا له ځمکې ورک شــــه
جینۍ د زڼې خال په ماسک کې پتوینه.

جانانه راشه دیدن وکــــړو .
کرونا دي نیسي بیا به نه وي دیدنونه .

لالیه تا ته گناه نشــــته
لېونۍ زه ووم چې په تا مئینېدمه...

دا به له ما نه پوره نــــشي
چې هره شپه دې په سوالو رضا کومه

راځه راځه چې سره تېــــتو
پاتې خبرې به سپین ږيري خلاصوینه

حیا د پوزې سر ته راغله
جینکۍ پوزې پټوي، سترگې پرېږدینه

په تذکیره کې شل کلن وېـــــــی .
زه دې د مخ له گوڼجو څه خبره ومه .

قد می په پیغلو کې مالـــــــوم دئ
زه افغانه د شازلمو د ملکه یـــــــمه

زما پخپله سر خوږیـــــــږي
د کټ په لنگه راته مه کینه مئـــــــینه

په انتظار به شپه سبا کـــــــړم
جانان چي هر وختي راځی را دی شینه

بې وفا هله راته وایـــــــیه
چی ته لوگۍ شې زه لمبه نه شم مئــــینه

زما نه نه هېرېږي یـــــــاره
په هر راکړی زخم شکر اوباســـــــمه

د زړه سکړین شات دې راته سیند کړه
چې جنکۍ دې پکې څو ساتلي دینه؟

ما ته دي خپل جانان رایاد کـــــــړو
شاعره مه کړه په غزل کښې صفتونه

ده پيشمني اورو نه بل شـول
جينئ په سرو لاسونو چا تيار وينه

چې گرده مرده مياشت ختمـپري
تر گل نازک به روژې ژېر زېښلی وينه

خپل پېشلمی راڅخه هـپر وي
په فکر ستا يم چې جانان به څنگه وينه!

زما اووه ورونه لښکـر دي
زه که سر توره پکې ځم پته به يمه!!
دا ږنگه بنگه به درځار شـم.
لکه انگور په ونه واچوي څانگـونه.

دا لرې لرې نا مې گـوره .
کرونا ظالمه مې نزدې نـه در پریدينه .
جنی له رنگه درانـی ده .
که کرونا پریښوده د کابل مڼه به شینه

په غم شریک مې پیدا نـه کړ
دنیا مې چاڼ کړه، گوټ په گـوټ وگرځیدمه
نوري ښیرۍ به درته نه کـرم
رب دی په سره جوړه کي کونده کړه مینه
د جانان عمه لیونـیه
ته لیونې وای زه دی هم لیونـی کړمه

زما نصیب کي جانان نشـته

موري زما په نصيب مه كوه جنگونه

د پتو زړونو خـــــــبرداره
پر بارديگاره ليوڼې يار پســـــــی شومـــــــه

د سور گلابي کميس دی خاړ شم
اعوستي تا دی مزه ماته راكوينـــــــه

حال می د وړيځو مينځ کی کيښود
جانانه مزه کوی که وران یی کړمه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library